

SCIPIONIS
MARANTÆ
MESSANENSIS
EXPOSTVLATIO

I N

BARTHOLOMÆVM GERMONIVM
pro antiquis diplomatibus, & co-
dicibus manuscriptis.

Colegio M^r. de Alcala

Colegio M^r. de Alcala

1794?

MESSANÆ
Apud DOMINICVM TARINVM.

Præsidum Authoritate.

1 Jul.

117-6-2

Nº 12332

Munich
1961

SCIPIONIS
MARANTÆ
MESSANENSIS
EXPOSTVLATIO

I N

ARTHOLOMÆVM GERMONIVM
pro antiquis diplomatibus, & co-
dicibus manuscriptis.

Colegio M^r. de Alcala ~

Coleg. civ. de Alcala

1798?

MESSANÆ
Apud DOMINICVM TARINVM.

Præsidum Authoritate.

1 Jul.

Qui accusat instrumentum de falso, & non probat, punitur tanquam falsarius. Paulus de Castro in l. jubemus, Cod. de probationibus.

MARCHIONI
JOSEPHO
URSIO

Patricio Bononiensi

VIRO NOBILISSIMO

SCIPIO MARANTA
S. P. D.

Nihil utilius , nihil salubrius
Reipublicæ est , tum ad recte
instituendos animos, tum ad pacem,
felicitatemque comparandam , quam
hominum detegere sententias , &
opiniones , quæ veritati repugnant ,
illasque penitus profligare , atque fal-
situdinis convincere . Hinc evenit , ut
non solum ab illis abhorreant , qui

a 2 pro-

Qui accusat instrumentum de falso, & non probat, punitur tanquam falsarius. Paulus de Castro in l. jubemus, Cod. de probationibus.

MARCHIONI
JOSEPHO
URSIO

Patricio Bononiensi

VIRO NOBILISSIMO

SCIPIO MARANTA
S. P. D.

Nihil utilius , nihil salubrius
Reipublicæ est , tum ad recte
instituendos animos, tum ad pacem,
felicitatemque comparandam, quam
hominum detegere sententias, &
opiniones , quæ veritati repugnant,
illasque penitus profligare , atque fal-
situdinis convincere . Hinc evenit , ut
non solum ab illis abhorreant , qui

a 2 pro-

propriis ingenii viribus res perpendere non valent; verum etiam qui falsis prænotionibus adducti illas veras existimant, vel quod ab ineunte ætate, quæ fons est errorum, a magistris hauserunt, vel quod ab aliis laudatas sentiunt. Quamobrem cum cognovissem a quibusdam, qui jurare solent in verba magistri, laudari, probarique libros Germonii; hanc Expostulationem in vulgus emitte non dubitavi, qua propalam fierent, quæ Antiquitati adversa pronuntiavit Germonius, quæque hominum societatem, historiam, fidem publicam, ipsamque Religionem everunt. Verum mihi diu cogitanti cui dono darem hunc libellum, Tu in mentem venisti, celeberrime VRSI, literarum decus, ac nostræ ætatis ornamentum: nam te Itali nostri vocant

cant hominem doctissimum , optimum civem , literarum præsidium , atque fautorem . Tu enim clarissimos viros convocasti in domum tuam , quæ omnibus apertissima est , & perhospitalis , ut continuos cum illis institueres sermones de excellentioribus , ac singularibus scientiis , obscuriores , & penitiores sententias Platonis, Aristotelis, Demetrii, Longini, aliorumque præstantissimorum Græcorum enucleando , atque illustrando; quantumque fructum ex hisce lucubrationibus perceperis , satis demonstrant, quæ Tu, Italos homines propugnando adversus Bohoursium, & Trevoltianos illos Heroas , explicasti

—————*chartis*

doctis, Juppiter, & laboriosis.

Quare Tu Italorum unus quod ad

a

3

di-

dignitatem Italiæ maxime pertineret, prospexisti, & consuluisti; Tu eorundem conatus gravissimis, & firmissimis argumentis infringendo, confidentiæque facile occurrendo, in antiquum locum honoris illam restituisti. Quæ cum diligenter attenderem, liquido perspexi, quantum jure merito Itali viri amplissimis laudibus Te ornaverint, tuosque libros magna cum admiratione, & voluptate exceperint. Quibus de causis tibi quicquid hoc libelli est do, dicoque, Deumque rogo, ut Te quam diutissime servet incolumen, ad domum tuam cumulet felicitate. Vale vir doctissime.

CLAU.

CLAUDII MONTERCHII
TARENTINI V.C.

Epistola

AD AUCTOREM.

Claudius Monterchius Scipioni Ma-
rantæ S. P. D.

Cogor præter morem, Scipio cla-
rissime, harum literarum ini-
tium ab excusationibus auspi-
cari, quod nempe tam sero tuis VI. Kal.
Aprileis ad me datis respondeam. Cave
hoc observantiæ erga te mea vitio ver-
tas; sed potius tribue temporum vicif-
situdini, quæ nostrum illud commer-
cium dudum abrumpens, vetat nos ab-
sentes alternis colloquiis oblectari.
Quantis itineribus Epistola tua huc
tandem advenerit, me tibi narrare non
refert, qui scis rerum causas, & meam
in te voluntatem nullis unquam cala-
mitatibus & dissidiis labefactandam

a

4

jam

*jam pridem agnoscis. Legi semel atque iterum summa voluptate quæ scribis de nostræ hujus misera ætatis hominum religiosorum præfracta audacia, qui spectis omnis modestiæ, & prudentiæ legibus in vulgus emittere non erubescunt scripta flammis abolenda, adprobantibus præsidibus suis, atque etiam plaudentibus: quæ tamen, si saperent, tenebris damnarent & auctorum temeritatem debitas pœnas, pro munere suo, luere cogerent. Putabamus Harduinum esse unicum post hominum memoriam, qui maximo omnium scandalo sacræ & profanæ antiquitati diras manus iniecisset, cum ecce gestientibus sociis in scenam venit Germonius; alter plane Harduinus, si dementiam & fastum hominis spectes: si vero eruditionem consideres, Harduino longe quidem dissimillimum. Et tamen, si Deo placet, Roma non deest, ut audio, homo quidam (doctorem Mussipontanum appellant) qui Germoniana scripta cedro digna esse prædicat, nolentibus etiam distribuit, ut
fasti-*

*fastigii, quo nunc literæ in Galliis flo-
rent, vel hinc specimen habeant. Ete-
nim vir magnus & modestiæ singularis
Germonium Gallie literatis omnibus
præstare sacramento affirmat: quod ut
facilius credatur, frequenter ingemi-
nat, Germonium sibi operam dedisse. Be-
ne sit tanto magistro, qui talem disci-
pulum efformavit, qualem propriis ejus
coloribus & penicillis in Expostulatio-
ne tua graphice delincas, optime Scipio.
Doct̃oris illius jam nomini parco. Sed
nisi ipse sibi consuluerit, erit sane, qui
ipsi consulet. is enim ille est, qui unde-
quaque corradit excerpta librorum,
qui pro partium studiis vituperari, vel
laudari debent in Diario Trevoltiano.
Sed ad nostra veniamus. Expostulatio-
nem tuam in Germonium exosculatus
sum, in qua hominis machinationes de-
texisti, quid inde periculi Christianæ
religioni immineret, palam faciens. Re-
rum summam acu, ut ajunt, tetigisti:
nec dubitandum quin lateat multorum
conjunctio ad omnem antiquitatem
ever-*

quo nunc liter
del hinc specim
magnus & m
Germanium Gallia
sacrament
credatur
Germanium sibi
si tanto magistra
efformasit
tribus & peni
graphice d
illius
ipse sibi con
consulet . i
corra
pro partia
laudari debet
Sed ad nostr
tuam
sum, in qua
texisti, qu
religioni in
rum sum
nec dubit
conjurati

ra in Galliis flo-
ren habeant. Ete-
rodestia singularis
literatis omnibus
affirmat: quod ut
requenter ingemi-
peram dedisse. Be-
, qui talem disci-
pulem propriis ejus
is in Expostulatio-
cas, optime Scipio.
homini parco. Sed
rit, erit sane, qui
ille est, qui unde-
cerpta librorum,
diis vituperari, vel
diario Trevoltiano,
mus. Expostulatio-
nionum exosculatus
s machinationes de-
periculi Christiana
palam faciens. Re-
, ut ajunt, tetigisti:
uin lateat multorum
omnem antiquitatem
ever-

evertendam ; ut recentibus tantum
scriptoribus locus detur . Siquidem
Harduinus Græcos & Romanos plerof-
que Scriptores ait esse suppositos ; Pa-
tres etiam præcipuos nostræ religionis
interpretes , atque in his Justinum fere
totum , & Origenem contra Celsum ;
Sacra item Scripturæ primigenios fon-
tes Hebræicos & Græcos, ut patet ex ejus
operibus , per Hæreticos Batavos hoc
ipso anno recusis . Germonius vero idip-
sum affirmat de veteribus chartis , incli-
nante latinitate exaratis ; de Sancto-
rum Patrum codicibus , quos corruptos
esse contendit . Quid ergo jam superest ?
Nihil sane , nisi ut veterum scriptis om-
nino contemptis (quod quidem vellent)
recentioribus tantum suis operam de-
mus . Tu hoc argumentum graviter ,
ut cetera , prosecutus es ; mihi que arri-
dent mirifice quæ de Archivis & Bi-
bliothecis publicis & privatis differis .
Ego vero Commonitorium nostrum in
Germanium jam totum absolvi , & jam
edidissim , nisi curæ familiares animum
meum

*meum alio traxissent . Brevitamen , ut
spero , id peragam . Necesse fait in plu-
res libros illud dividere ob rerum co-
piam : etenim omnes Germonii libellos
examinare placuit , & ejus ignoran-
tiam , superbia non ferendæ conjun-
ctam , funditus excutere . Hinc videbis
summam hominis imperitiam in re chro-
nologica , & geographica , patefactam .
In historia Francica omnino hospitem
demonstro , & auctores , quos citat , non
solum non legisse , sed neque unquam vi-
disse ; unde ejus pudenda plagia emer-
gunt , in plures classes distincta . Vide-
bis magnum Disceptatorem in etati-
bus auctorum adsignandis immaniter
peccasse ; aliquando duos & tres in
unum ridicule confudisse : ut supinas
alucinationes suas tegeret , per avia &
devia errasse , præpetibus pennis menda-
ciorum & cavillationum elatam . Quia
vero non semel eum ab aurea latinita-
te laudari intellexi , in hoc eodem ar-
gumento fusius versari libuit : quare
ostendi Germonium artis grammaticæ,
ortho-*

orthographia; Et sermonis latini penitus rudem, innumeris ejus mendis coarctatis, non quidem typographica oscitatione semel admissis, sed ab auctore ipso saepe numero repetitis: quae quinquaginta saltem classes constituent. Ejus quoque singularis modestiae plura specimina in unum congeffi; antilogias item plurimas ipsis ejus verbis expressas; pericula denique ex ejus systemate religioni Et sacrae traditioni imminentia. Præterea licet clarissimus Lazzarinus se ab ejus calumniis Et dictis strenue defenderit, placuit ejusdem Et Gatti epistolas fusius propugnare. Lazzarini Defensionem, egregiam sane, ab erudito viro Cajetano Lombardo editam, ad te mitto. Crede mihi, amicorum integerrime, sine horrore me legere non potuisse Germonii deliria in ordinem monasticum, Et majorum sacra monumenta: meque hac tempestate centies memoria repetiisse quod blaterat de triginta annorum possessione: quo nihil stultius, nihil injuriosius Ecclesiis, sum.

summis Principibus , & ipsi Sedi Apostolicae excogitari potest , ut perspicias ex ipso opere nostro. Interim fac edas quamprimum Expostulationem hanc tuam ; & si qua in re operam meam tibi profuturam cognoveris , eadem pro arbitratu tuo utere . Vale .

*Dabam Tarento III. Kal. Juliās
MDCCVIII.*

Errata sic corrigito

Epist. nunciatoria in fine incolumen

Pag. 7. lin. 6. reheriatur

25. 18. Eclogæ

39. in marg. Lindaviens.

Cum libros tuos perlegissem, Bartholomæe Germoni, nihil aliud abs te cogitatum, nihil aliud susceptum comperi, nisi ut in summam invidiam adduceres clarissimum Mabillonium, Benedictini Ordinis virum, qui tibi tuisque adsentatoribus morum sanctitate, atque doctrina longe præstabat; illum insinuando, tanquam falsorum diplomatum defensorem, eundemque identidem vocando *calumniatorem, obtrectatorem, cæca maledicendi libidine percitum, suspicionibus levissimis plus æquo indulgentem*; quanquam Tu initio per summam nequitiam speciem simulatæ laudis ostentares. Confidebas enim, Te, quasi esses homo disertissimus, & ad dicendum paratissimus, facile, immo cum laude, posse hanc causam

A

ad-

To. II. pag. 331.
333. 345. 334.

To. I. p. 1.

adversus Benedictinos suscipere ;
 illos tanquam ubique gentium
 falsarios. , & injustos bonorum
 possessores denunciando . Quæ
 cum legissem , non mediocri-
 ter miratus sum , Te , hominem
 religiosi Ordinis , adeo Instituti
 quod profiteris immemorem fuisse
 , adeo perfricta fronte om-
 nes modestiæ , ac honestatis leges
 fregisse . Nam quæ tanta in te fuit
 audacia ? quæ tanta temeritatis
 vis ? ut Tu unus tantum virum ,
 tantumque Ordinem irridendum,
 objurgandumq; susciperes ? qui
 furor ? qui spiritus te impulit ?
 quæ necessitas te adegit , ut de
 diplomatibus leges ferres , vel , ut
 verius dicam , pertubares , ever-
 teres artem diplomaticam ? Dicis,
 ita *postulabat studiorum meorum*
ratio . Verum , Germoni , studia
 tua potius postulabant , ut Pri-
 scianum , Despauterium legeres ;
 Rhe-

To. I. p. I.

Rhetorice Suarii, atque Pompei scripta memoriæ mandares, adolescentulis tuis deinceps enucleanda; quam ut artem discernendi diplomata vera a falsis tractares. Nam quæ est in Te cognitio historiarum? quæ peritia in evolvendis, legendisque diplomatibus, vel perlustrandis Archivis, cum nulla Te vidisse fatearis? Tu enim 10.3.P.28.196. nihil aliud tuis in libris fecisti, quam ampliare dubitationes, quas Mabillonius sibi ipsi objecerat; eas veluti crambem recoctam nobis identidem obtrudens. Qua de re admirabilis fuit tua confidentia & audacia, in eum senem scribere velle, quem omnes Galli, immo tota Europa propter ejus suavissimos, atque optimos mores, divinumque ingenium certatim amarunt, ut nunc nomen ejus maxime colunt, ac venerantur. Sed dicam, Germoni, quæ violentia

A 2 tia

tia, quæ infania te egit, ut librum Mabillonii carperes, famam ejus proscinderes, atque lacerares? fuit consilium, fuit conjuratio tuorum adfentatorum, quibus summum in primis studium est alienas laudes, præcipuorum maxime, & præstantissimorum virorum clanculum, per se, per emissarios corrodere, & concerpere. Illi enim Benedictinos odio plusquam Vatiniano prosequuntur, cū videant illos, doctrina ac sanctitate claros, magna cum laude emendatiores edere libros Sanctorum Patrum, qui Græca, Latinaque in Ecclesia florere, innumeraque illustrare ab aliis non tentata. Argumento sunt turbæ, quas gregales tui Romæ excitarunt. Quos enim lapides non moverunt, ut Opera Sancti Augustini a Benedictinis edita proscriberentur? qui insidiosi rumores in vulgus non spar-

spargebantur de Benedictinis ?
 quantum tunc fuit hominum po-
 tentium studium ? quæ diligen-
 tia ? qui libelli edebantur ? sed , o
 bone Deus , quis tandem fuit ma-
 chinamentorum finis ? quis trium-
 phus vester ? proscripti fuere a Se-
 de Apostolica libelli calumniosi. O
 præclaram accusationem vestram !
 O felicem hominum diligentiam !
 disturbatæ sunt quas excogita-
 stis insidiæ , compressa ferocitas ,
 fracta audacia , & loquacitas re-
 tardata . Putas ne , Germoni , no-
 bis obscura esse , quæ nuper etiam
 moliti estis , ut eadem editio
 Sancti Augustini damnaretur ?
 quod profecto evenisset , nisi se-
 cretos conatus viri pii , & doctissi-
 mi infregissent . At quod majus ,
 & manifestius hostilis animi tui
 exemplum adversus Benedictinos
 habemus , quam ubi affirmas , il-
 los dedita opera usos esse in edi-

A 3 tio.

70.11.p.390 400.
366.

tionem Sancti Augustini codicibus Corbejenſibus a Gotheſcalco vitiatis ? illos adulteratam a Felice Orgelitano hæretico lectionem Sancti Hilarii admilſiſſe ? O miſer Germoni, cum re, tum hoc ipſo, quod non ſentis, quam miſer ſis ! quæ tanta in Te vanitas, tanta levitas fuit, ut Tu unus, omnium facile omnibus rebus infimus, hæſce editiones, cura virorum præſtantium, acerrimique iudicii factas, ſuggillandas, deſpiciendas putares ? qua fronte Monachos Benedictinos, ut corruptores codicum criminariſ ? ſcilicet ut renovares impias hæreticorum calumnias, qui codicum corruptionem Monachis, præcipue Benedictinis toties tribuerunt ? audi, Germoni, verba Riveti Calviniani : *Sed quid a multis retro ſæculis non auſa eſt Monachorum audacia ? qui cum fere*

Tract. de Aut.
Patr. p. 80.

*fere in cryptis suis Sanctorum
 Patrum labores , nondum typo-
 graphica arte inventa , aut pos-
 siderent , aut describerent , tan-
 tam sibi licentiam usurparunt ,
 ut vix jam reperietur codex ali-
 quis , qui manus eorum impu-
 ras effugerit . Audi hanc alteram* lib. 11. de script.
Ant. c. 6.
*Kimedoncii calumniam , tua non
 leviolem .: Testes appello passim
 tot Monasteriorum per Papatum
 bibliothecas , in quorum quibus-
 dam ipsemet vidi Monachos au-
 dacter admodum falsarias inanus
 intulisse Scriptoribus Ecclesiasti-
 cis ; integras sententias , & pa-
 ginas totas obliterando , immo
 integris ternionibus , & libris
 excisis auctores indigne castrando.
 Hæretici posthac dicent ; ut de
 Franciscanis , qui Ambrosium Pa-
 risiis ediderant , dolose & ex
 ingenio Francisci Junii , pronun-
 ciavit Rivetus ; si tale quid Bene-*
 A 4 dicti-

dictini *Parisienses* (*Franciscani*
 dicebat Junius) *ausi sunt , quid*
in similibus Romæ actum sit , aut
quotidie agatur , divinare prom-
ptum est . Posthac Hæretici te-
 stimonium tuum in medium pro-
 trahent ; libros tuos laudabunt ,
 cum per calumniam petere vo-
 lent editiones Augustini , & Hilarii
 a Benedictinis adornatas . O ma-
 ximum crimen , in Ecclesia Ca-
 tholica nunquam antehac audi-
 tum ! o impudentiam non fe-
 rendam ! o impium hominis
 sensum ! non commoveris , Ger-
 moni , Hæreticis , hostibus nostræ
 Religionis , ansam te præbuisse
 Catholicos calumniandi ? non te
 pudet illorum antiquas crimina-
 tiones adversus nos confirmasse ?
 quam laudem tibi inde sperabas ?
 numquid illam , quam adeptus es
 scribens adversus Mabillonium ?
 Equidem fateor me , postquam
 libel-

libellos tuos evolvi, magnopere
 stomachatum esse, Te Benedi-
 ctinos tanquam falsarios, Te ar-
 chiva omnia, & præcipue Dio-
 nysianum, tanquam falsorum di-
 plomatum officinam infamasse;
 Te animo mirum in modum in-
 senso erga sodalitium adeo san-
 ctum, omnique honore dignissi-
 mum, id conatum esse, ut tra-
 duceres viros de Religione, de
 bonis moribus, de litteris be-
 nemeritos, qui Romanam Ec-
 clesiam ad summum culmen
 perduxere, qui scientias in Oc-
 cidente barbaris sæculis conser-
 varunt; qui juvenes optimis mo-
 ribus, doctrinisque imbuerunt,
 meliori methodo ac alii nunc qui-
 dem faciunt. Hoc ne est Benedi-
 ctinos homines *præcipuo cultu a*
pueris venerari? hæcne est obser-^{70.11.2.4.3.}
vantia, quam dicis Te habere
nobilissimæ Sancti Benedicti fami-
liæ?

lia ? scilicet Benedictinos notare
 ut corruptores codicum , ut falsa-
 rios ? hoc ais *honeste , sine ulla*
invidia , sine ulla offensione con-
 tendere ? hoc dicis *investigandæ*
veritatis studium ? debebas sal-
 tem, si modo *actu interno* , & *for-*
mali homines diligere Te non te-
 neri putabas ex Suaresii senten-
 tia, Religiosissimos viros palam non
 criminari? hoc ne est dici Jesuitam,
 nempe discipulum Christi? nescin'
 ὅτι ἀπόδειξις τῶν τοῦ Χριστοῦ μαθη-
 τῶν ἡ ἐν αὐτῷ πρὸς ἀλλήλους ἀγάπη
certissimum argumentum , aliquos
esse Christi discipulos , si mutuo se
diligant . Audi ipsiusmet Christi
 testimonium : ἐν τούτῳ γινώσκονται
 πάντες ὅτι ἐμοὶ μαθηταὶ ἐστέ , ἐὰν
 ἀγάπην ἔχητε ἐν ἀλλήλοις *in hoc*
cognoscent omnes , quia discipuli
mei eritis , si dilectionem habueri-
tis ad invicem . Tu vero ab his
 rebus quam longe abis , dum pios
 viros

Te. 1. p. 4.

disp. v. de prac.
Char.

Rasil. in Mor.
p. 284.

viros maledictis oneras , calumniis , jurgiis impetis . Hoc , Germoni , ais homines diligere ? hoc præceptum Christi perficere ? hoc est Christi discipulum dici ? Te potius dicās discipulum Suaresii , Dicastilli , Escobari , Hurtadi . Nonne succenseres , Germoni , & merito succenseres , si alii Te , tuosque appellarent Confucianos , corruptores , non diplomatum , sed Ethices , & Religionis Christianæ , sycophantas , perniciem bonarum literarum , *perturbationes in utraque politia , multas lites , dissidia , contentiones , emulationes inducentes ? vel seipsos commendantes , & alios vituperantes , humiles glatōs , dulces calumniatores ?* ergo quidni etiam alii tibi succenseant , cum Benedictinos notas , ut corruptores codicum , & diplomatum ? At id me fefellit , & opinionem meam . Vos revera estis disci-

scipuli Christi, nam mutuam cha-
 ritatem erga vos habetis, calum-
 niis vos non impetitis, candide
 inter vos agitis, probatis vestro-
 rum ingenia, mores, titulis non
 parcitis, vobis non detrahitis; sed
 cur idem aliis non facitis, quod
 vestris? An quia non sunt *ingenia*
Aquila, turba Phoenicum, socie-
tas Angelorum? Verum quid
 plura de animi tui ingenuitate, de
 mentis tuæ moderatione? hæc
 missa facio, ut de diplomatibus
 verba faciamus. Dic, Germoni,
 quantis sophistices principiis tuos
 libros inspersisti? quanto Pyrrho-
 nismo illos cumulasti? negabis
 fortasse Te esse Sophistam, Te es-
 se Pyrrhonæum. Dic sodes quid
 sit sophisticam esse? ignoras? dicam
 ego ex Aristotele: Sophistæ est
εἰσάγειν ἐρωτᾶν μάθειν βουλόμενοι
dicere se interrogare, ut discere
velit. Tu sane Sophistarum prin-
 ceps,

ceps, & coryphæus jure dicendus;
 nam cum Mabillonium reprehendi-
 dis, affirmas Te non reprehende-
 re, sed *investigandæ veritatis* Aristoteles de
Soph.Elen.p.283.
edit.Par.
studio interrogare. Si est So-
 phistæ τὸ λαμβάνειν τὸ ἐν ἀρχῇ
sumere quæsitum initio posi-
tum, quis inficiabitur Te esse
 sophistam? etenim si ego tibi pro-
 feram diploma aliquod, cui sit
 sigillum, chirographum, ortho-
 graphia illius sæculi, Tu respon-
 debis suspectum esse; quia *diplo-*
mata vera a falsis non possunt
secerni ex sigillo, ex chirogra-
pbo, ex orthographia: quia ipsa
sua vetustate suspectum erit; vel
illi vitium potest inesse, quod
vobis lateat. Nonne hoc est prin-
 cipium petere? ad quæsitum ini-
 tio propositum recurrere? ideam
 veri, vel falsi diplomatis ignora-
 re? Si est sophista, qui transit
 ab eo, quod est verum κατὰ τὴν φύσιν

CUN-

7
 cundum quid ad verum ἀπλῶς
 simpliciter, captiosa certe erit ista
 argumentatio, qua tuam probare
 70.11. p. 3 47. contendis sententiam: *Multa di-*
plomata, quæ Labbæus, Dubletus,
Et Mabillonius in medium pro-
trahunt, sunt falsa, igitur necesse
erit reliqua esse dubia, Et suspe-
cta fidei. Quis bubulcus argu-
 mentaretur stupidius, quam Tu,
 divine, ut tibi videris, Dialectice?
 postulo mihi respondeas, homo ve-
 hementi præditus ingenio. Erit ne
 vera hæc argumentatio? Æthio-
 pes dentes habent albos, igitur re-
 liquo corpore sunt albi. Hæc ea-
 dem erit verissima secundum tua
 dialectices principia: multi libri
 Sanctorum Patrum sunt suppositi
 igitur necesse erit omnes esse sup-
 positos, vel dubios, vel suspectos.
 Omnem rem exemplo expediam.
 Tu huic argumentationi facilius
 præbebis assensum: Liber Ambro-
 sio

sio adscriptus *De Filii divinitate adversus Arianos* est Vigilii Tapsensis; liber hæctenus Augustino adscriptus *De Ecclesiasticis dogmatibus* est Gennadii Massiliensis; vel, ut de Hieronymo loquar, liber *De virginitate ad Demetriadem* est Pelagii; cetera ergo Opera Ambrosii, Augustini, Hieronymi erunt supposita, vel suspectæ fidei. Vide in quos scopulos illidis! quibus obrueris tempestatibus! οὐ γὰρ τὸ αὐτὸν εἶναι τέ τι, καὶ εἶναι ἄπλως non enim idem valent esse aliquid tale, & esse simpliciter. Nunc Pyrrhonismi Te postulabo. Si Pyrrhonæus est qui de omnibus dubitat, qui omne criterium recte judicandi destruit; Tu quidem es To. I. pag. 42. Pyrrhonæus; nam affirmas *nulla, ut nunc res sunt, videntur haberi posse notæ, quibus priscorum sæculorum autographa sincera a falsis certo secernantur*. Præterea di-

Lib. xi. c. 5.

dicis, etsi nihil vitii appareret in diplomatibus, *non idcirco consequens est chartam esse veram, ac legitimam: Quid enim si alia insint vitia, & nobis lateant?* Hæc mihi, Germoni, in mentem revocant, quæ Gellius de Pyrrhonæis affert his verbis: *judicia rei cujusque, & sinceræ proprietates negant posse nosci, & percipi; vel cum ajunt omnium rerum fidem veritatemq; mixtis confusisque signis veri, atque falsi incomprehensibilem videri.* Tu ne latum quidem unguem ab ipsorum methodo deflectis, cum dicis, diplomata vera cum falsis ita esse commixta, ut vera a falsis secerni, atque nosci non possint. Si enim a Pyrrhonæis quærat an nix sit frigida, sol sit calidus: illico respondebunt, tales quidem esse videri; quia illa frigida, hic vero calidus apparet. Ita quoque si Te, Germoni, inter-

rogem;

rogem : etsi nihil vitii appareat in diplomatibus, diplomata erunt ne vera, an falsa? continuo respondabis, licet quidem vera appareant, nihilominus possunt illis *inesse vitia, quæ nobis lateant*. Negabis nunc has dubitationes esse Pyrrhonæas? quanto melius dixisses, Te scribere de Arte evertendi diplomatum veritatem, quam *de Arte secernendi antiqua diplomata vera a falsis*, si nullum diploma ex tuis principiis verum censi potest! fortasse, ut lectori fraudem faceres (nam tibi semper mos est involucris, & fucis mentem tuam abscondere) dicis, solum tibi in animo fuisse ad examen revocare quæ Mabillo-nius ediderat, non vero artem se-cernendi diplomata vera a falsis perfundare. O hominis calliditatem! dic pseudolè, ex quibus diplomatum veritas conjici, proba-

B rive .

To. 1. p. 78. 43. 49. 65. rive potest? ex chirographis? Tu negas. Ex papyro? Tu dicis caducam fuisse, neque tandiu durasse, ut ad nos perveniret. Ex scripturæ forma? Tu asseris falsarios potuisse illam simulare; vel quæ fuit tunc temporis, dissimilem, contrariamve esse ab ea, quæ nunc est in diplomatibus. Nempe video Te omne criterium, omne judicandi instrumentum evertere. Dic denuo, potest ne hac esse major Pyrrhonæa dubitatio? *An chartæ illæ, quæ videntur antiquæ, reipsæ antiquas esse constet, neque ex illarum numero, quas falsarii ad verarum similitudinem confinxerunt. Hoc ego dico Pyrrhonismum, has ajo dubitationes Pyrrhonæas, scilicet Pyrrhonæorum more οὐδὲν ὀρίξειν nihil definire. Illud etiam te semper delectat, Mabillonio male loqui secundum χαρακτήρα Pyrrhonæο-*

To. 11. p. 36.

næorum, cum ejus opus *vanum* laborem vocas, cum temeritatis, audaciæ, illum *novæ artis inventorem*, insimulas. Hæc erant notæ a Pyrrhonæis inustæ dogmaticis. Illi enim *μαθαιπρονία* vocabant horum studium, hisce crimen *ὀνείσις προπτερείας* inurebant. Verum, Germoni, nunc Te fortius urgebo. Si vero diplomata *non possunt probari ex stilo, ex sigillo, ex chirographo, ex scripturæ forma, ex orthographia*; quomodo Tu ipsorum falsitatem deprehendis ex stilo, ex orthographia, ex sigillo? si nulla est ars dijudicandi diplomata vera a falsis, qua arte Tu homuncio dijudicas falsa esse diplomata Merovingica, Carolovingica? Hæc est illa tua disceptatio *ingeniosa, & elegans, nec parum rei diplomaticæ lucis allatura*, ut prædicat mancipium tuum Raguetus. O

B 2 ele-

elegantem , o ingeniosam disceptationem , qua rei diplomaticæ tenebræ offunduntur ! O fortunatam , cui Raguetus, decus Galliæ , calculum suum adjungeret ! dignam , quam Trevoltiani illi probi homines , quibus est thesaurus in lingua situs , ut quæstum habeant male loqui melioribus , stultis vero benedicere , laudibus ad cœlum tulerint , defenderint ! hi enim cum Reverendo Patre de Vitry , cum Pucharto , aliisque tuis adsentatoribus Te instar numinis habent , Te ubique concelebrant ; in Te spes illorum sunt omnes , dum faciunt , ut tu princeps quam maxime inter Scriptores excellas , tibi que primas in dicendo , in judicando partes concedunt : unde recte tibi illam Timonis laudem ad Pyrrhonem tribuere etiam deberent

Mou

Μοῦνος ἐν ἀνθρώποις θεοῦ τρόπον
ἡγεμονεύων.

Tuum nunc est, Germoni, judi-
cium illorum sustinere. Verum
mihi nunc respondeas velim, a
quonam hanc artem dubitandi
didicisti? an a Pyrrhone? ab Ar-
cesilao? a Zenone? a Chrysippo?
dices: ab his quidem, & ab aliis,
quos domi habeo egregios Aristo-
telæos, Ægidium Estrix, & Parke-
rum: si enim his licuit de rebus di-
vinis dicere, *homines inculcate*
dubitare posse de iis mysteriis, quæ
credenda proponit Ecclesia. Reli-
gionem Christianam esse eviden-
ter credibilem, non evidenter ve-
ram: cur concessum non sit in
rebus humanis, scilicet in diplo-
matibus, affirmare, *non esse cer-*
tam artem secernendi diplomata
vera a falsis? diplomata vera non
posse probari ex stilo, ex chirogra-
phis, ex orthographia, ex papy,

Estrix diat. de
Fide p. 33.
Parker in Thes.
Anglo-lex. ann.
1695. con. 8.

To. 11. p. 19.

B 3 ro?

ro? esse ipsa sua vetustate suspe-
 cta? O monstra! o deliramenta
 plusquam anilia! illi culpandi sunt
 de illa disputandi ratione, qua di-
 vina omnia in dubium revoca-
 runt; Tu vero quia humana: utri-
 que vere appellandi ματαιόλογος,
 φρεναπατούντης *vaniloqui*, *men-*
tem decipientes. Vere vobis aptari
 possent quæ Tatianus Sophistis
 Ethnicis exprobravit, illorum so-
 phismata appellans σωμύλματα
 χελιδόνων *muscæ argutas nugæ*,
hirundinum muscæ. An nescis,
 Germoni, litigiosam artem, & So-
 phisticen a Patribus, tanquam ar-
 ma gentilium, tanquam illis pe-
 culiarem scientiam, fuisse vitu-
 peratam? Si legisses quæ illis op-
 ponit Clemens Alexandrinus, tuis
 etiam opponi posse cognosceres.
 quid? hoc scripturæ dictum οὗτοι
 οἱ τὰ κατάρτια κατασπῶντες, καί
 μηδὲν ὑφαίνοντες *isti sunt, qui fu-*
nica-

niculos trahunt, & nihil texunt .
 Verum nos , Germoni, in Te non
 solum culpam conferimus , quia
 methodum Sophistarum , & Pyr-
 rhonæorum es sectatus ; sed quia
 res , & sententias hausisti ab Hæ-
 reticis , nostræ Religioni infen-
 sissimis , calumnias illorum ad-
 versus Benedictinos maximo plau-
 su excipiens . Ecce sententia
 tua , *vetustissima instrumenta esse* To. II. p. 9.
ipsa sua vetustate suspecta . Ecce
 illa Marshami Heterodoxi *caute* In propyl. ad Mo-
na. Anglic.
intuenda sunt ejusmodi chartæ ,
quæ fidem habent minorem , quo
majorem præferunt antiquita-
tem . En quomodo Tu cum Mar-
 hamo convenis . Non Te pudet,
 Ordini religioso addictum , in ho-
 minis hæretici sententiam ire ,
 qui , sicut Tu , Benedictinos infamavit ?
 convenire cum homine ,
 qui ab ipsismet Heterodoxis pro-
 scribitur ? cum homine , qui pro-
 phe-

20.3 p. 146

In Epist. Crit. p.
123.

phetiam Danielis ad Antiochum, non vero ad Christum retulit? qui Hebræorum ritus non a Deo institutore, sed ab Ægyptiis impie derivavit? Nec horrescis contra Mabillonium sentire cum Hicetio heterodoxo Anglo? cum Simonio, quem Hæretici, & Catholici damnant? cum Simonio, qui totus plenus est calumniarum in Ordinem Monasticum? Verum hæc eadem, immo longe majora pronunciavit Harduinus sodalis Germonianus omnia antiquitatis monumenta insectans, omnia naso suspendens. Quæres fortasse, Germoni, ubi hæc Harduinus dicat? quis hæc referat? testem habeo certissimum Richardum Simonium, quem tu laudas. En verba: *incredibile, ac simile portenti est, quantam falsorum scriptorum segetem de rebus tum sacris, tum prophanis execranda, & de-*
testa-

*testabilis una quadam, ut cœteras
 sileam, ante omnes fere quingen-
 tos annos officina effuderit. En
 aliud paradoxum impiumque di-
 ctum ejusdem Harduini: suffice-
 re pro conservanda Religione ver-
 sionem vulgatam, & Concilium
 Tridentinum; quasi fontes He-
 braici, & Græci, e quibus vulga-
 ta versio manavit; & Sancti Pa-
 tres, quibus innititur Tridenti-
 num, nullius sint pretii? En aliud
 paradoxum circa Authores Eth-
 nicos: sincera esse monumenta ex
 omni Latina antiquitate hac sola
 Tullium, Plinium, Maronis
 Georgica, Flacci sermones, &
 epistolas. quidni etiam Maronis
 Ecloghæ, & Flacci Odæ? Illud
 etiam mirum est, quod dicit de
 Cenotaphiis Pisânis a Norisio il-
 lustratis: illa ab aliquo sat stre-
 nuo artifice conficta. O Pyr-
 rhonæorum officinam! O auda-
 cissi-*

De num. Herod.
p. 60.

p. 183.

p. 127.

p. 284.

cissimi hominis phreneticam vocem! audi nunc, Germoni, graviora, quæ idem tuus Harduinus prodidit. In Chronologia sacra hic autumat prophetiam Danielis de septuaginta hebdomadibus, (o blasphemiam ! o hominis stultitiam !) cum Porphyrio , Christianæ Religionis hoste acerrimo , & cum Marshamo illo tuo , non respicere *ad literam* adventum Messia, contra Christianorum omnium perpetuum consensum . An hæc paradoxa non putas Germoni ? an non impia , scelestaque dicta , & blasphemias ? An ne talia non effutit etiam , cum somniat *duos* Danieles , & *geminum* Habacuc ? vel cum negat Johannem Apostolum in insula Patmos, imperante Domitiano , Apocalypsim scripsisse , eandemque esse signum futuri Ecclesiæ status ? in ea enim est opinione , ut credat sub Nero-

ne

ne scriptam esse , & Hierosolymæ
 excidium illam respicere . Hunc
 etiam Tu, Germoni, post Marsha-
 mum imitaris , inque ejus signis
 ponis fixa pedum vestigia: immo
 in id adducor, ut credam, hunc
 fuisse e numero *trium* vestræ so-
 cietatis *eruditorum virorum*, qui
 tuos libellos adprobarunt . O con-
 fessum judicium præclarum ! o di-
 gnitatem judicii admirandam !
 nunc, ut redeat unde discessit
 oratio, quid est causæ, Germoni,
 cur antiqua diplomata falsa ad nos
 pervenerint, vera non pervene-
 rint ? Jam te urgebo propius .
 Cur charta, in qua vera diplomata
 sunt conscripta, fuit caduca; illa ve-
 ro, in qua falsa exarata, non fluxi-
 lis, non caduca ? cur tineæ solum
 vera corrumpere, falsa non corrupe-
 re ? cur in tabulariis vera direpta;
 cremata sunt, falsa non direpta, non
 cremata ? cur Tu uni potius, quam
 alte-

alteri hoc privilegium concedis ? rapidus fluvius est hic, non hac temere transiri potest. Si verum esset, *diplomata antiquitate ipsa esse suspecta*, suspecta etiam censenda forent innumera monumenta, quæ in Ecclesia Ravennensi tempore Justiniani sunt exarata ? suspecta quamplurima diplomata membranacea Regum Langobardorum, quæ in Ecclesia Lucensi, quæ in Ambrosiana servantur. Hæc enim *antiquitate ipsa* tibi erunt *suspecta*, inde etiam, quia in phylira, in membrana sunt conscripta : suspectæ tot vetustissimæ Pontificum Epistolæ, tot antiquissima Regum, Imperatorumq; diplomata, quæ Archivum tenet Romanum. Immo necesse erit, ut falsi vel suspecti sint antiqui codices manuscripti ; cum ipsi codices sint chartæ in unum redactæ, sicut instrumenta etiam sunt *tomi char-*

chartarum , ut illa vocat Gre- *lib. 10 cap. 12.*
 gorius Turonensis. Spurius ergo
 erit Virgilii codex in Vaticana
 bibliotheca adſervatus, qui quar-
 tum ſuperat ſæculum ? vel qui
 Regia in bibliotheca ſervatur
 paullo inferiorem ætatem con-
 tingens ? ſpurii codices Scripturæ,
 Conciliorum , Sanctorumque Pa-
 trum , qui ex antiquiſſimis ma-
 nuſcriptis ſunt deprompti , & ex-
 ſcripti ? quî tandem durare po-
 tuit codex antiquiſſimus Aviti
 Viennensis Episcopi , in phylira
 ſcriptus , quo uſus eſt Jacobus Sir-
 mondus vester ? quî fieri potuit,
 ut ad nos pervenerit vetuſtiſſi-
 mus Ambroſianus Joſephi Hebræi
 codex, in papyro etiam conſcriptus ?
 etenim ſi Tu, Germoni, rejicis di-
 plomata , quia *vetuſtate ipſa ſu-
 ſpectæ ſunt fidei* , neceſſe eſt ut
 etiam antiquis codicibus manu-
 ſcriptis fidem abroges . qua prop-
 ter

ter, te iudice, nauci posthac erit
 autoritas vetustorum codicum,
 ad quos, tanquam ad sacram an-
 choram, Patres confugiebant in
 controversiis contra Hæreticos:
 ergo infirmum, nulliusque pon-
 deris tibi censendum erit argu-
 mentum Sancti Augustini contra
 Manichæos, qui plurimis locis af-
 firmabant Scripturas esse vitiatas
 a Catholicis. Quid ad hæc Augu-
 stinus? illos arguit *vetustiorum*
exemplarium veritate: multo-
rum codicum vetustiorum col-
latione. Sed si doctrinam Ger-
 monii illi cognovissent, facile de-
 dissent responsum, facile subter-
 fugium invenissent. Si vero Tu-
 cum Vasquesio libens, ut puto, di-
 ces *Augustini vestigiis non esse in-*
sistendum; Tertullianum tibi pro-
 ducam, Augustino longe antiquio-
 rem. Hic eodem argumento com-
 pellavit Marcionem sæculo III.,
 ac

lib. 11, contra

Fauft. c. 16.

Ad Hier. ep. 82.

1.2 disp. 193. c. 4.
 num. 39.

ac Augustinus Manichæos quinto sæculo compellavit . Adverte, Germoni , animum ad hæc Tertulliani verba : *Ego meum (Testamentum) dico verum, Marcion suum : Ego Marcionis adfirmo adulteratum , Marcion meum . Quis inter nos determinabit , nisi temporis ratio, ei præscribens auctoritatem , quod antiquius reperietur , & ei præjudicans vitiationem , quod posterius revincetur .* Scito, Germoni, Gregorium admonuisse Narsen Comitum , ut *vetustos codices ejusdem synodi (Ephesinæ) requirat ,* Adv. Marc. l. 4. c. 2. p. 503. *& illic videat , si quid tale invenitur ;* videlicet si inveniret Adelphium, Savam, ceterosque in illa damnatos. Scito Marcum Ephesium in Concilio Florentino convictum , qui sententiam quandam Sancti Basilii in codices fuisse illatam , & intrusam asserabat.

In *Adis* Con.
Flor. edit. Rom.
p. 243.

bat . Scin' . quomodo ? adductus
fuit *liber antiquissimus* , ita ut
secundum iudicium plurimorum ,
qui viderunt , *visa antiquitate*
videtur scriptus ultra annos 600.
Recordere , Germoni , quod Tu
scripsisti, nempe Hincmarum de-
prehendisse falsitatem in codice
Sancti Augustini Regi oblato, ex
collatione quamplurimorum co-
dicum , ex variis civitatibus , ac
monasteriis collectorum . En quo-
modo antiquitate veritas codicum
comprobatur . At vero Tu ais, di-
versam esse rationem instrumen-
torum , quæ in publicis tabulariis
adservantur , atque illorum , quæ
ex privatis scriniis depromuntur;
nam illa authoritate publica *sem-*
per adservata sunt , *Et omni ca-*
rent suspicione. Probe animadver-
timus quam fucate , quam ex insi-
diis rem tuam moliaris : videlicet
tuæ ratiocinationes eo tendunt ,
ut

Tol. 2. p. 336.

ut instrumenta etiam e publicis tabulariis educta evertant . Quî vero rogas ? quia tabularia publica magis quam privata obvia sunt : quia illa ex privatis , ut plurimum , sunt compacta , & composita . Præterea , si , Te iudice , magistratum literæ , si edicta ipsa falsata sunt , cur tabularia publica omni carent suspicione ? Si codices in publicis bibliothecis corrupti sunt , ut Tu narras de codice Sancti Hilarii , cur etiam instrumenta ibidem falsari non potuerunt ? eadem enim est ratio de codicibus , ac de instrumentis ; nam hæc chartis etiam constant , & teneis , & incendio obnoxia sunt . Si vero asseris codices , qui in publicis adservantur bibliothecis omni carere suspicione , qui vero in privatis suspectos esse , ut de instrumentis opinaris , Tu de recta via declinas : nam eadem autoritate

C fruun-

fruantur codices, qui ex bibliotheca Vaticana, Bodlejana, vel Regia, ac qui ex Chisiana, Barberina, Colbertina eruuntur. Nescin' Hincmarum Remensem Archiepiscopum coram Rege Carolo, coram Episcopis, qui in Synodo apud Svesfiones convenerant, falsitatis convicisse codicem Sancti Augustini Regi oblatum, collatione facta cum codicibus, qui de pluribus civitatibus, ac monasteriis allati sunt? En Germoni, quomodo codices monasteriorum (quorum tabularia ex tua sententia privata sunt) eandem authoritatem habuere, ac codices, qui ex civitatibus sunt allati: cur vero eadem ratio non erit de instrumentis, quæ in publicis adservantur tabulariis, ac de illis, quæ ex privatis depromuntur? Dices magnum esse discrimen inter instrumenta, & libros: *nam quod*

quod ad libros attinet, cum multa ipsorum exemplaria haberentur, nec omnia simul perire possent; facile fuit ex uno exemplari percunte aliud exscribere de novo, & in deperditi locum substituerere. Jam vero de veteribus diplomatibus nihil tale fingi potest: cujusque enim diplomatis autographum raro geminum est, fere semper unicum; hocque reparari, si semel perierit, non potest, nec aliud, nisi adulterinum in ejus locum sapponi.

Verum plura illa librorum exemplaria undenam ab initio exscripta fuerunt? nonne ex singulis primis autographis? cur vero illa singula prima librorum autographa eandem sortem pati non potuerunt, quam diplomatum prima autographa passa esse contendis? anne primis librorum autographis mures, & tineæ par-

cebant? anne illorum charta ca-
 duca, & fluxilis non erat juxta,
 ac charta diplomatum? anne fal-
 sariis erat intacta? Si vero, ut jam
 ● ostendimus, codices in monaste-
 riis adservati inculpatam habent
 auctoritatem; cur instrumenta
 autographa, ibidem adservata, il-
 la carebunt? Ego ante, Germoni-
 te sapere censebam nimio plus-
 quam Thalem, verum nunc hi-
 sce tuis distinctiunculis stultior es
 barbaro Potitio. Si Pyrrhonismus
 tuus locum haberet, quænam
 fuisset Archivorum anthoritas in
 Ecclesia Africana, Romana, Re-
 mensi? utique Tu de instrumen-
 tis ibi adservatis dixisses, vel di-
 ceres illa suspecta esse, quia *nul-
 la est ars secernendi diplomata
 vera a falsis: quia instrumenta
 antiquitate ipsa sunt suspecta, il-
 lisque inest vitium, quod nobis
 lateat; vel quia falsarii illa
 adul-*

*In Cod. Can. Eccl.
 Afr. Anaf. Bib.
 de vit. Pont. p.
 22. 25. Flodoa.
 hist. Rem. p. 538.*

adulterare potuerunt . Non ne hoc est Archiva omnia profligare , clarissimosque viros , qui ad Chartaria appellaverunt , irridere, carpere ? Te iudice frustra Hieronymus contra Rufinum scripsisset de Epistola Anastasii Papæ , *si a me fictam suspicaris , cur eam in Romana Ecclesiæ chartario non requiris ?* immerito Josephus Archivorum causa Tyrios , Babylonios commendasset . Supervacaneus fuisset Diodori , & Herodoti labor improbus in conquirendis , perlustrandisque Gentium Archivis , ut historiam contexerent , efformarent . At vident , Gemoni , docti , & pii homines quo tendat hæc tua oratio : nimirum omnem fidem , & authoritatem antiquis detrahare conaris , ut recentiores quosdam laude cumules , & solos in pretio habendos suadeas . Idcirco codices in suspicio-

Apol. in Rufin.

*Con. Apion. l. 1.
p. 1042, 1043.*

cionem falsitatis adducis. Vulgata enim est quorundam hominum sententia, recentiores antiquis esse præferendos, vel in tractandis morum regulis, vel in explanandis dogmatum veritatibus. Verum nullus est vir cordatus, qui tibi facile assentiatur, cum tot indicia non sanæ mentis præfers: omnibus enim manifesto compertum, atque deprehensum est, quantum damnum historiæ, & antiquitati sit futurum, si diplomatum veritas, & autoritas corruat: nam labefactatur jus publicum, & privatum, historia omnis mediæ ætatis, antiquitas omnium familiarum, omnia demum turbantur, atque miscentur. Quare etiam, atque etiam Te moneo, Germoni, ut exemplum Papebrochii peritissimi Jesuitæ tui confiteris, & imiteris. Hic cum legisset librum Mabillonii de Re Diplomat.

plomatica continuo a sententia sua deflexit, publicam palinodiam cecinit, nec erubuit veritatem agnoscere, Mabilloniumque rogare, ut si res postulaverit audacter testaretur, quam totus in suam sententiam iverit. Quidni Tu quoque id ipsum agis? Sequare itidem monitum Maximiliani Rasleri etiam sodalis tui, qui Conrigium hæreticum jure notavit quod viros plane innocentes tam turpiter, & ignominiose coram eruditis traduxerit. Ille enim, ut Tu, Benedictinos labe adulterandi diplomata insperferat. Non Te pudet, hominem simulatorem pietatis, diutius in hoc errore versari, cum sentis, quæ sit hominum querela de fronte tua, de machinationibus tuis? An stultum ducis, sententiam, cogitationemque pristinam, re melius perspecta, immutare? habes exemplum Pa-
pe.

*In Defens. Di-
plom. Lindquien.*

pebrochli. Hoc ego quidem cupio Te facturum ; quod si feceris, ut mea fert opinio, pro mea perpetua cupiditate tuæ dignitatis retinendæ & augendæ , quod tibi acerbum molestumque hæctenus dixi, in laudem tuam convertam, Teque posthac dicam sapientem, ingenuum , moderatum , immo omnium nostræ ætatis , cum sinceritate , tum omni literarum genere ornatissimum ; non vero calidum , audacem , confidentem amplius Te denunciabo .